

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10/01/2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Turowska
Protokolant:	Maja Kusznerczuk

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa R. U.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w P.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop

I. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa;

II. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz powódki następujące kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami :

-1800 zł(słownie: tysiąc osiemset) netto od dnia 11 kwietnia 2015 r do dnia zapłaty ,

-1800 zł(słownie: tysiąc osiemset) netto od dnia 11 maja 2015 r do dnia zapłaty ,

-1800 zł(słownie: tysiąc osiemset) netto od dnia 11 czerwca 2015 r do dnia zapłaty ,

-1800 zł(słownie: tysiąc osiemset) od dnia 11 lipca 2015 r do dnia zapłaty ,

-1800 zł(słownie: tysiąc osiemset) netto od dnia 11 sierpnia 2015 r do dnia zapłaty ,

- 770,86 zł(słownie: siedemset siedemdziesiąt złotych i 86/100) netto od dnia 11 września 2015 r do dnia zapłaty ,

-1306,24 zł (słownie: tysiąc trzysta sześć złotych i 24/100) netto wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 11 września 2016 r do dnia zapłaty

-1806,24 zł (słownie: tysiąc osiemset sześć złotych i 24/100) netto od dnia 11 października 2016 r do dnia zapłaty,

- 346 ,55 zł (słownie: trzysta czterdzieści sześć złotych i 55/100) netto od dnia 11 kwietnia 2017 r do dnia zapłaty,

- 1811,62 zł (słownie: tysiąc osiemset jedenaście złotych i 62/100) netto od dnia 11 maja 2017 r do dnia zapłaty ,

- 1811,62 zł (słownie: tysiąc osiemset jedenaście złotych i 62/100) netto od dnia 11 lipca 2017 r do dnia zapłaty ,

- 1811,62 zł (słownie: tysiąc osiemset jedenaście złotych i 62/100) netto od dnia 11 sierpnia 2017 r do dnia zapłaty ,

- 1811,62 zł (słownie: tysiąc osiemset jedenaście złotych i 62/100) netto od dnia 11 września 2017 r do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 679,09 zł (słownie: sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych i 09/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2017 r do dnia zapłaty , tytułem ekwiwalentu za urlop ,

IV. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8229 zł(słownie: osiem tysięcy dwieście dwadzieścia dziewięć złotych) netto;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – płatne kasa Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku kwotę 1024 zł (słownie: tysiąc dwadzieścia cztery złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

VI. w pozostałym zakresie powództwo oddala.

Sygn. akt VI P 548/17

UZASADNIENIE

Powódka R. U. pozwem z dnia 12 września 2017 r. wystąpiła przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. o zasądzenie na jej rzecz:

1) zaległego wynagrodzenia za okres od maja 2015 r. do sierpnia 2017 r. wraz z ustawowymi odsetkami, w tym za:

• **2015 rok, odpowiednio za miesiąc:**

- **marzec – 1806,24 zł,**

- **kwiecień - 1806,24 zł,**

- **maj - 1806,24 zł,**

- **czerwiec - 1806,24 zł,**

- **lipiec - 1806,24 zł,**

- **sierpień - 1806,24 zł;**

• **2016 rok, odpowiednio za miesiąc:**

- **lipiec – 6,24 zł,**

- **sierpień – 1306,24 zł,**

- **wrzesień 1806, 24 zł;**

• **2017 rok, odpowiednio miesiąc:**

- **marzec – 346, 55 zł,**

- **kwiecień – 1811, 62 zł,**

- **czerwiec – 1811,62 zł,**

- **lipiec – 1811, 62 zł,**

- sierpień – 1811, 62 zł.

2) ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop (6 dni) wraz z ustawowymi odsetkami.

Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka podała, że począwszy od marca 2015 r. pracodawca nie wypłacał jej terminowo wynagrodzenia za pracę. Wypłata zaległych wynagrodzeń nie nastąpiła pomimo wielokrotnych umów ustnych i deklarowanych terminów oraz dwukrotnej prośby pisemnej. Dodatkowo powódka wskazała, że w dniu wygaśnięcia umowy o pracę, tj. 31 sierpnia 2017 r. nie został wypłacony jej również ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop. (pozew wraz z załącznikami, k. 3-13)

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. powódka cofnęła pozew od żądanych kwot ponad kwotę 1800 zł za okres od marca do sierpnia 2015 r. Pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w tym zakresie. (k. 31)

W piśmie z dnia 7 lutego 2018 r. pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. zaprzeczył wszelkim twierdzeniom i wnioskom zawartym w pozwie, poza wyraźnie przyznanymi. Odnosząc się bezpośrednio do wyliczeń przedstawionych przez powódkę, pozwana zakwestionowała je co do wysokości i przedstawiła własne wyliczenia, wskazując odpowiednio w roku:

• 2016, w tym za miesiąc:

- styczeń – nadpłata 5,15 zł,

- luty – nadpłata 136,22 zł,

- marzec – grudzień – nadpłata 172,57 zł,

- sierpień – niedopłata 1627,43 zł.

• 2017, w tym za miesiąc:

- styczeń – niedopłata 1440 zł,

- luty – niedopłata 102,86 zł,

- kwiecień – niedopłata 1800 zł,

- maj – nadpłata 11,62 zł,

- czerwiec – sierpień – niedopłata 5400 zł.

Pozwany podał, że uznaje roszczenie za zasadne w części, tj. co do kwoty 10 044,73 zł. Wskazaną kwotę powiększa również przysługujący powódce ekwiwalent za niewykorzystany urlop za okres 6 dni. Pozwany jednocześnie podniósł, że powódka nie rozliczyła się z otrzymanego mienia służbowego, tj. laptopa służbowego ze stick do Internetu, dwóch telefonów służbowych oraz materiałów biurowych i powyższa kwota winna zostać odpowiednio pomniejszona. (k. 42-45)

Na rozprawie w dniu 10 maja 2018 r. powódka oświadczyła, że kwestionuje wyliczenie podane przez stronę pozwaną. Podała, że zrobiła wyliczenie w oparciu o swoje notatki. Dokumentów źródłowych nie posiada, ma tylko kartę na której zapisywała wypłaty. (k. 68)

W piśmie z dnia 16 lipca 2018 r. pozwany podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz zakwestionował w całości załączone do pisma procesowego powódki z dnia 31 maja 2018 r. odręczne notatki. (k. 93-95)

Na rozprawie w dniu 30 października 2018 r. powódka oświadczyła, iż za ekwiwalent za urlop domaga się kwoty 679,09 zł. (k. 105v)

W piśmie z dnia 20 listopada 2018 r. pozwany wskazał, że uznaje dochodzoną pozwem kwotę w części nierozliczonej, tj. co do kwot:

- ***za rok 2016***

- za miesiąc sierpień 2016 r. – 1306,24 zł netto,

- za miesiąc wrzesień 2016 r. – 1801,24 zł netto;

- ***za rok 2017***

- za miesiąc czerwiec 2017 r. – sierpień 2017 r. – 4403,72 zł netto.

Ponadto pozwany podał, iż w zakresie ekwiwalentu pieniężnego uznaje kwotę w wysokości 679,09 zł.

Jednocześnie pozwany podniósł, że powódka nie rozliczyła się z otrzymanego mienia służbowego i wskazana kwota winna zostać odpowiednio pomniejszona. Wobec powyższego pozwany podał, iż za zasadną uznaje wyłącznie w części dochodzoną pozwem kwotę, tj. w wysokości 6000 zł. (k. 110-111)

Na rozprawie w dniu 3 stycznia 2019 r. pełnomocnik pozwanego oświadczyła, że wysokość ekwiwalentu za urlop nie jest kwestionowana przez stronę pozwaną a także, że nie kwestionuje wyliczeń powódki pod względem rachunkowym. Strona pozwana uznała powództwo do kwoty 8229 zł netto, jednocześnie zgłosiła zarzut potrącenia kwoty do 6000 zł. (k. 145)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka R. U. była zatrudniona u pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 marca 2015 r. na stanowisku przedstawiciela handlowego, w pełnym wymiarze czasu pracy

Początkowo wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło 1800 zł netto, a z dniem 1 września 2015 r. 2490 zł brutto. Ustalono, iż wynagrodzenie będzie wypłacane raz w miesiącu, do dnia 10-go, każdego miesiąca kalendarzowego, następującego po miesiącu przepracowanym.

(***Dowód:*** umowa o pracę, k. 8-9; aneks do umowy o pracę, k. 10-11; świadectwo pracy, k. 7-7v)

Co do zasady wynagrodzenie było przelewane na konto. Zdarzało się, że powódka otrzymywała wynagrodzenie w gotówce, wówczas podpisywała listę płac.

Od marca 2015 r. pracodawca nie wypłacał terminowo wynagrodzenia za pracę. Wypłata zaległych wynagrodzeń nie nastąpiła pomimo wielokrotnych uzgodnień ustnych i deklarowanych terminów oraz dwukrotnej prośby pisemnej.

Pozwany nie wypłacił powódce wynagrodzenia za pracę odpowiednio w roku, za miesiąc i w wysokości:

- 2015:

- marzec – 1800 zł netto,
- kwiecień – 1800 zł netto,
- maj – 1800 zł netto,
- czerwiec – 1800 zł netto,
- lipiec – 1800 zł netto,
- sierpień – 770,86 zł netto,

- 2016:

- sierpień – 1306,24 zł netto,
- wrzesień – 1806,24 zł netto,

- 2017:

- marzec – 346,55 zł netto,
- kwiecień – 1811,62 zł netto,
- czerwiec – 1811,62 zł netto,
- lipiec – 1811,62 zł netto,
- sierpień – 1811,62 zł netto.

Pozwany nie wypłacił powódce ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop (6 dni) w wysokości 679,09 zł.

(**Dowód:** świadectwo pracy, k. 7-7v; pismo z dnia 7 lipca 2017 r., k. 12-12v; pismo z dnia 27 lipca 2017 r., k.13; zestawienie niewypłaconego wynagrodzenia, k. 6, 66-67; notatki powódki, k. 79-82; zeznania powódki, k.30-32 (nagranie czas: 00:05:07-00:35:03), k. 144-145 (nagranie czas: 00:05:15-00:22:35); zeznania świadka I. B., k. 105-105v (nagranie czas: 00:02:57-00:18:03))

W dniach 5, 12 sierpnia 2016 r. Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła kontrolę u pozwanego. Ustalono, iż zgodnie z umowami o pracę wynagrodzenie wypłacane jest raz w miesiącu do dnia 10-go każdego miesiąca kalendarzowego, następującego po miesiącu przepracowanym. Na podstawie listy płac pracowników, których skontrolowano umowy o pracę za miesiące maj, czerwiec i lipiec 2016 r., ustalono, iż otrzymują oni wynagrodzenie zasadnicze w wysokości określonej w umowach o pracę, wyższej od minimalnego wynagrodzenia za pracę. Pracownicy otrzymali wynagrodzenie terminowo prócz M. W. i P. S. – pracownicy wynagrodzenie za miesiąc czerwiec 2016 r. otrzymały w dniu 12 lipca 2016 r..

(**Dowód:** protokół PIP, k. 46-50)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo R. U. częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania, które uznał za w pełni wiarygodne i jako takie uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Wynika z niego, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich prawdziwość, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Ponadto w swych ustaleniach Sąd oparł się częściowo na zeznaniach świadka w osobie I. B. oraz przesłuchanej w charakterze strony powódki.

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne, albowiem niniejsze wzajemnie ze sobą korespondowały, tworząc ze sobą spójną i logiczną całość. Niniejsze znajdowały również oparcie w dowodach z dokumentów złożonych do akt sprawy.

W ocenie Sądu zeznania powyższe zasługiwały na uwzględnienie w takim zakresie w jakim stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Powyższe uznać należało za spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondujące, jak również tworzące całość z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, w szczególności dowodami z dokumentów, złożonymi do akt sprawy.

Z powyższych dowodów wynika, iż pozwany nie uregulował na rzecz powódki należności z tytułu wynagrodzenia za pracę, świadczenia te wypłacane były nieterminowo i w niepełnej wysokości. Pozwany zapewniał powódkę, że ureguluje zaległości w wypłacie wynagrodzenia, czego ostatecznie nie uczynił. Dodatkowo I. B. potwierdziła, iż powódka nie otrzymała ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

W niniejszym postępowaniu powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz:

1) zaległego wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami, w tym za:

• 2015 rok, odpowiednio miesiąc:

- marzec – 1806,24 zł,

- kwiecień - 1806,24 zł,

- maj - 1806,24 zł,

- czerwiec - 1806,24 zł,

- lipiec - 1806,24 zł,

- sierpień - 1806,24 zł;

• 2016 rok, odpowiednio miesiąc:

- lipiec – 6,24 zł,

- sierpień – 1306,24 zł,

- wrzesień 1806, 24 zł;

• 2017 rok, odpowiednio miesiąc:

- marzec – 346, 55 zł,

- kwiecień – 1811, 62 zł,

- czerwiec – 1811,62 zł,

- lipiec – 1811, 62 zł,

- sierpień – 1811, 62 zł.

2) **ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w wysokości 679,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami.**

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. powódka cofnęła pozew ponad kwotę 1800 zł za okres od marca do sierpnia 2015 r.. Pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w tym zakresie. (k. 31)

Wysokość ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy nie był kwestionowana przez stronę pozwaną, jak również wyliczenia powódki pod względem rachunkowym. Strona pozwana podnosiła, że wskazane przez powódkę żądane kwoty były częściowo jej wypłacone.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradiktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 kpc i art. 232 kpc- w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 43, poz. 189) - to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

W świetle powyższego to na stronie pozwanej w niniejszym postępowaniu spoczywał obowiązek udowodnienia, iż wypłacił on na rzecz powódki wynagrodzenie za pracę za okres objęty sporem.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią § 8 pkt 1 -2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz.U. z 2017 r. poz. 894 ze zm.) pracodawca zakłada i prowadzi odrębnie dla każdego pracownika kartę ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym: pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedziele i święta, w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy. Nadto pracodawca jest zobowiązany do prowadzenia imiennej karty (listy) wypłacanego na rzecz pracownika wynagrodzenia za pracę oraz innych świadczeń związanych z pracą.

Powyższy obowiązek statuuje również art. 94 pkt 9a kp.

Nakłada on bowiem na pracodawcę obowiązek prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosunku pracy.

Wskazać należy, iż jest to podstawowy obowiązek pracodawcy.

Pozwany w toku prowadzonego postępowania nie przedłożył zaś jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt wypłaty na rzecz powódki wynagrodzenia za okres objęty sporem.

Strona pozwana pozostała w tym zakresie całkowicie bierna procesowo, ograniczając się do wyłącznie do ogólnikowego zakwestionowania zasadności powództwa.

Co więcej Sąd zobowiązał pracodawcę powódki do złożenia dokumentów potwierdzających zapłatę kwoty dochodzonej niniejszym pozwem w terminie 21 dni pod rygorem uznania, że kwoty wskazane przez powódkę nie zostały zapłacone za ten okres. Strona pozwana nie złożyła list płac. Na dowód powyższego pozwany przedłożył do akt sprawy jedynie notatki z adnotacjami dokonywanych wypłat wynagrodzenia (k. 112-130). Powyższe miało dowodzić tego, iż strona pozwana uiściła część wynagrodzenia powódce, oprócz kwoty uznanej przez pozwanego.

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego uznał za niewiarygodne zapisy dotyczące wypłat w spornym okresie przedłożone przez stronę pozwaną (k. 112-130) i jako takich nie uwzględnił ich przy ustalaniu stanu faktycznego. Przede wszystkim są to jedynie prywatne notatki byłej już prezes pozwanej spółki, brak jest w nich jakiegokolwiek potwierdzenia odbioru tych kwot przez stronę wnoszącą pozew. Ponadto same zapiski, w ocenie Sądu, budzą wątpliwości co do ich rzetelności i wiarygodności. Wskazać należy jedynie przykładowo, że pierwsza wypłata wynagrodzenia należnego powódce za wykonaną pracę miała miejsce już po 11 dniach od jej zatrudnienia i wносиła 500 zł (z notatek wynika że 400 zł to była kwota dla powódki a 100 zł tytułem zwrotu kosztów paliwa) a następnie w dniu 18 marca wypłacono R. U. kwotę 1800 zł. Wskazać należy, że w 2015 r. wynagrodzenie powódki wynosiło 1800 zł netto. Dalej w maju 2015 r. według notatek wypłacono powódce 2000 zł którą rozłożono na dwie raty jedna w kwocie 1000 zł wypłacona w dniu 13 maja i druga w kwocie 1000 zł w dniu 26 maja. Dalej natomiast z zapisków wynika, że w dniu 2 i 9 lipca wypłacono powódce po 1000 zł tytułem wynagrodzenia za maj. Biorąc powyższe pod uwagę w ocenie Sądu nie można było uznać złożonych do akt prywatnych adnotacji przedłożonej powódki za miarodajny materiał dowodowy w oparciu o który można było dokonywać ustaleń faktycznych niezbędnych do wyrokowania w niniejszej sprawie.

Reasumując w ocenie Sądu, powódka skutecznie podważyła wiarygodność zapisków przedłożonych przez stronę pozwaną, uznając powyższe za nielogiczne i sprzeczne z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż pozwany nie przedstawił jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt wypłaty wynagrodzenia na rzecz powódki za okres sporny.

Żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop zasługiwało na uwzględnienie. Co więcej, wysokość ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy nie był kwestionowana przez stronę pozwaną.

Wskazać należy, że myśl art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2001 r. z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop (sygn. akt I PKN 336/00, Lex nr 53538).

W toku niniejszego postępowania pozwany zgłosił zarzut potrącenia do kwoty 6000 zł. (k. 145)

Dopuszczalne granice potrąceń określa art. 87 i art. 91 k.p. Przepis art. 91 § 1 k.p. stanowi, że należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie. Powołany przepis formułuje zasadę, że potrącenie należności z wynagrodzenia pracownika wymaga jego pisemnej zgody. Jeżeli pracodawca nie uzyskał tytułu wykonawczego na potrącenie należności w związku z poniesioną szkodą, nie wykazał wysokości zaistniałej szkody oraz nie uzyskał pisemnej zgody pracownika na dokonanie potrącenia z jego wynagrodzenia, brak jest podstaw do dokonywania potrącenia. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2016 r., I OSK 467/15)

Zasadnicze jest to, iż jeśli chodzi o wynagrodzenie o pracę, brak jest podstaw do uwzględnienia potrącenia z tej przyczyny, że wynagrodzenie o pracę korzysta ze szczególnej ochrony. Zgodnie z kodeksem pracy tylko niektóre należności można potrącić z wynagrodzenia za pracę i jedynie za zgodą pracownika wyrażoną na piśmie. Powódka nigdy zgody w powyższym zakresie nie wyraziła, co więcej powódka kwestionuje w ogóle zasadność zgłoszonego roszczenia o

odszkodowanie. Istotne jest to, iż jeśli brak jest zgody pracownika w powyższym zakresie, Sąd nie może w takim przypadku uwzględnić potrącenia.

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. powódka cofnęła powództwo ponad kwotę 1800 zł za okres od marca do sierpnia 2015 r.. Pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w tym zakresie. (k. 31)

Sąd uznał, iż cofnięcie pozwu w powyższym zakresie nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu powoda. Tym samym koniecznym stało się na podstawie art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. umorzenie postępowania w tym zakresie, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 80 kp orzekł jak w punkcie II wyroku.

O odsetkach od wynagrodzenia sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 kp. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, jeśli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zgodnie natomiast z treścią art. 85 § 1-2 kp wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

W punkcie III wyroku Sąd przyjął, iż zgodnie z dyspozycją art. 171 § 1 Kodeksu pracy, pracownikowi przysługuje należny ekwiwalent za niewykorzystany urlop. Powyższe skutkowało zasądzeniem na rzecz powódki ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wysokości 679,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2017 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 kp. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, jeśli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w punkcie IV wyroku na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Wobec powyższego Sąd w punkcie V wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - płatne kasa Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku kwotę 1024 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. powódka przyznała, że podpisała listę płac za lipiec i nie wie dlaczego się domagała kwoty 6,24 zł za ten miesiąc. (k. 31).

Dlatego też w punkcie VI wyroku, Sąd w pozostałym zakresie powództwo oddalił.